

כת, תמצא אותה ב' עמודים 26-27 של גיליון זה.

★ ★ ★

זלכסוף, משהו על פסטיבל הקצב
אורגן עלידי העולם הזה, הדעה הכללית של כל הנוכחים היתה, כי היה זה מאורע מוצלח במיוחד, העשוי לשמש נקודת-מפנה בחיי מוסיקת הקצב בארץ. מכיוון שהא יצא לי להיות נוכח בערב הפסטיבל עצמי, ציפיתי בדרכות רבה לשירותו על מסך ה-טלביזיה.

הקטע ששודר במיסגרת מבט, ביום שלישי האחרון, היה מצולם וערוך כשירות רב, והוא הצליח לתת בארבע דקות תחושה מצוינת של הערב. אבל יותר מכל אני מלא התפעלות מן הלהטות המוצלחים שצצה עורך אותו שידור כדי לא להזכיר את שם העולם הזה. הוא הסתפק ב"המארג" נים."

מעניין לדעת: אם הערב היה מתחרר בן, או אם המשטרה היתה צריכה להתערב

נחשון (מימין) בפסטיבל הקצב

— גם אז היו מזכירים את "המארגנים" או מכריזים בקול-קולות על החרבון שחטף העולם הזה?

זאת רק הערת-אגב. העיקר שהפסטיבל הצליח, ועתה יתחילו הלהקות המנצחות בסיבוב הופעות ברחבי הארץ. כבר פני אלינו נציגים של להקות זרות, המעוניינים להבטיח את השתתפותן של כמה מן הלהקות המעולות ביותר בעולם בפסטיבל הקצב השני — אשר ייערך בשנה הבאה. כאן המקום לתת מחבאה לאיש שעמד מאחורי המיבצע — הן כיוזם, הן כמארגן. זהו בני נחשון, שהחל לפני הרבה שנים את הקאריירה שלו ככתב העולם הזה. הוא עתה מנהל תוכניות אמנותיות ואמרגן של מופעים ציבוריים גדולים. "הוא עשה הרבה רעש", אמרו עליו חברי המערכת, במסיבה לכבוד הצלחת הפסטיבל, "אבל רעש טוב."

אש כפ

מכתבים

התביעה לא לעשות עוול הינה דתית, לא פחות מאשר התביעה לארץ-ישראל. על כך אמרתי בדברי, שאם קיום המצווה דורש גישול אנשים מבתיהם, אשתדל, כפי שניעשה בהזדמנויות רבות אחרות ביהדות, להימנע מהקיום הטטאלי של המצווה, וזאת מתוך רצון למצוא איוון בין תביעות דתיות שונות.

קצת בהריון

שלא ינסו שרי ישראל להשלות את עצמם, או את הציבור, שקצת התנחלות וקצת סיפוח זה לא גורא. זה מזכיר את השוכן שאמר לקליינט שלו, שהבחורה שהוא מציע (המשך בעמוד 5)

זה היה לפני חמש או שש שנים. ישבנו קבוצה קטנה על גג, אחד הבתים של תל-אביב: חבורה קטנה ומגוונת, ש' הודמנה לארוחת-ערב אצל המשורר ראשד חוסיין. האורח המעניין ביותר היה גבר צעיר ונאה בשם ארתור גולדריין.

כיום הוא אדריכל מצליח בתל-אביב, האופף הילה של עבר מיסתרני במקצת. אז היה העבר הזה הרבה יותר טרי וסגור ציוני. כי ארתור, שנולד בדרום-אפריקה, נתפס עלידי השלטונות באשמת סיוע פעיל למחתרת האפריקאית בארצו. הוא נדון ל-מאסר, הצליח להימלט מבית-הסוהר ולהגיע לישראל.

סיפוריו באותו ערב על מצב הכושים בדרום-אפריקה, על תנועת-הברי שלהם, על חולדות מלחמותיהם בלבנים לפני מאתיים שנה ויותר, מינהגיהם ותרבותם השבטית — כל אלה היו כקריעת חלון אל עולם עצום ומרתק.

אבל מה שנשאר חרות בזכרוני, בסוף אותו ערב, היתה הערתו של משכיל ערבי ישראלי, הידוע וזקא בשל מתינותו: "אותו המצב קיים לבנינו בישראל. גם כאן פתח חות לערבים רק עבודות שחורות, גם כאן יש אזורים סגורים שאפשר לצאת מהם רק על-פי רשיונות של האיש הלבן, גם כאן יש עם ששוללים ממנו את הזכות לכבוד לאומי."

עניתי לו שהוא מגזים מאוד. אבל החלטתי אז לנצל את הנסיקה הראשונה לחו"ל כדי לבקר בדרום-אפריקה, ולראות מקרים מה קורה שם.

אבל לא היה קל להגיע לדרום-אפריקה. בשנים שעברו מאז הספקתי לבקר בארצות כמו אתיופיה, קניה, אוגנדה, סומאלי, סנזאניה ורודזיה. שוחחתי עם מנהיגים גולים של הקונגרס הפאן-אפריקאי. אבל לדרום-אפריקה לא יכולתי לקבל אשרת כניסה.

אני לא חושב שהיה לממשלת דרום-אפריקה משהו אישי נגדי; פשוט אין היא מעוניינת בביקורם של עיתונאים זרים.

★ ★ ★

לכן קיבלתי בשימחה הזמנה ממקור בלתי-צפוי לחלוטין. יום אחד, לפני כחודש, טילפן אלי מנהלה של חברת התעופה אולימפיק בישראל. ג'וני קרן, "האם אתה מעוניין לנסוע לדרום-אפריקה?" שאל.

ועוד איך. "אולימפיק חונכת קן חדש מאתונה ל-יוהאנסבורג, שישרת גם את הנוסעים מ' לוד', הודיע לי. "אנחנו מזמינים נציגים של היתונות העולמית, וגם עיתונאים מ' ישראל. נשמח אם תצטרף."

וכן, הודות לאדיבותה של חברת אולימפיק-זכיתי גם בהיתר-כניסה לדרום-אפריקה. אם אמר שמכל הבחינות של מהירות, נוחיות, אירוח אדיב ואירגון ללא-דופי עמדה חברת אולימפיק על הגובה — לא תהיה זו סתם פירסומת-סרק, אלא אמת נעימה.

אבל, בסופו של דבר, לא התענגו של טיסה במחלקה ראשונה ואירוח בבית-מלון מפואר הם שהמריצו אותי לנסוע לדרום-אפריקה. גם לא ביקור בפארק הלאומי ה' עצום על שם קרוגר, שם אפשר לראות את כל חיות הג'ונגל. עניינה אותי אותה השוואה שהועלתה על גג הבית התל-אביבי, בין דרום-אפריקה לישראל. האם קיים דמיון בין השתיים?

אילו היתה התשובה צרה וחלקה, הייתי כותב אותה כאן בכמה שורות ומסיים את הנושא. אבל מכיוון שהיא קצת יותר מסוב

אימפריה ריקה מתוכן

בהתייחס לכתבתכם (העולם הזה 1629) על הדברים שנאמרו באסיפת ועדת-הסטודנטים לבית-הסדר על-ידי שלום, ברצוני לבקשכם לפרסם את הפירושים והתיקונים לדברי. לא אמרתי כי המדינה אינה יהודית. הדגשתי כי התרבות השלטת במדינה אינה יהודית. על כן, האתגר היהודי החשוב ביותר בשעה זו הוא המאבק על התרבות בתוך המדינה שכבר קיימת, ולא מאבק על הקמת אימפריה ריקה מתוכן.

יתר על כן, הסיכוי היחיד למימוש חוקי מדינה יהודית הוא במצב שרוב הישוב הוא יהודי. טענתם של אנשי ארץ-ישראל-השלמה, בשם טובת היהדות, היא לכן באסורידית לחלוטין.

פסטיבל הקצב הישראלי

הופעה חד-פעמית

יום ה' 12.12.68
שעה 9.15 בערב
קולנוע ירושלים
קרית יובל

האלופים

באים

לבירה!

להקה אורחת:

כוכבי ציון

ילדי-הפלא של ירושלים

ערב עם מיטב להקות ישראל

★ השמנים והרזים

פרס גיטרת הזהב

גיטרת אמקור

★ הכוכבים החדשים

פרס שרביט הזהב

שרביט "29"

★ סגנונות צ'רצ'יל

פרס מיקרופון הזהב

★ הכוכבים הכחולים

פרס תופי הזהב

הופעה מיוחדת

מלכת הגוגו של ישראל

תיבחר גם נסיכת הגוגו של ירושלים

כרטיסים: בן-נאים, רחוב יפו, ובקופות הקולנוע בערב המופע.

האכללה הפוליטכנית

מיסודם של יוצאי הסגל האקדמי של הטכניון, מכון טכנולוגי לישראל

נפחחים קורסים נוספים בערב

בפיקוח משרד העבודה

★ אלקטרוניקה — 9.12.68

★ ריהוט ועיצוב פנים — 8.12.68

בפיקוח הסתדרות ההנדסאים והטכנאים

★ סרטוט בניין ואדמיכלי — 1.1.69

★ ★ ★

★ טלוויזיה למתחילים — 9.12.68

★ קירור ומיזוג אוויר — 1.1.69

★ תכנון והרכבת אנטנות טלוויזיה —

2.1.69

★ סרטוט טכני — 2.1.69

★ צילום מיקצועי — 2.1.69

★ גרפיקה שימושית-מיקצועית — 15.12.68

פרטים והרשמה:

תל-אביב, רחוב טשרניחובסקי 31

בכל יום בין השעות 8—1, 4—7

האכללה הפוליטכנית

מיסודם של יוצאי הסגל האקדמי של הטכניון, מכון טכנולוגי לישראל

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 30145 • תאריך: 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלוניות: צינגרופיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.